

A/N: Hei! Pitkästä aikaa julkaisen jotain..Tosin uudella käyttäjällä, edellinen käyttikseni oli Pantteri, mutta en päässyt sillä enää sisälle. Joten loin uuden (muutenkin kolme vuotta sitten julkaisin) Kirjoittaminen on lähellä sydäntäni, mutta omat virheetni estävät minua kirjoittamasta. Tässä kuitenkin lyhyt one-shot. Sitä oppii tunnistamaan hyvänmakuiset suklaat konvehtirasiasta. Samalla tavoin tiesin, millainen olit. Tiesit ongelmia. Parhain tapa olisi ollut välttyä läheisyydestäsi, mutta asiaa ei auttanut se, etten kääntänyt katsettani, kun menit sisälle taloon. Tummat meikkisi korostivat silmiäsi, korut ranteissasi helskyivät. Paljaat reites, jotka todellakin tulivat esille, sillä shortsisi eivät peittäneet ja niissäkin oli reikiä. Toisella kädelläsi pidit nahkatakkaa hartioillasi. En tiennyt mistä olit hankkinut vaatteesi, mutta näytit seksikkäältä. Rikkaat, hyvännäköiset kaverisi kävelivät vieressäsi, aivan kuin olisi käskennyt heidän suojella sinua. Ihmiset väistyivät tieltänne. Sinä hohdit valtaa ja silti minusta tuntui, että kukaan ei vihasi sinua. Paitsi minä, mutta vain sen takia, että muistutit Markusta. Minun olisi todellakin pitänyt lähteä, mutta ei jalkani liikkuivat kohti taloa. Ryömin väkijoukon läpi. Jätkä tuuppasi minua ja roiskutti siideriä paidalleni. Kirosin, mutta kukaan ei huomannut tai jos huomasi, minulla ei ollut väliä. Mitä minä sitten tein täällä? Yritin soluttautua joukkoon, niin että minusta ei tulisi kukaan. En kuitenkaan halunnut olla täysi hylkiö, joten olin ottanut kutsun vastaan. Jos en tietäisi paremmin, tämä voisi olla huonosta elokuvasta. Terassin tuolilla istui jätkä ja isotissinen tyttö istui tuon päällä. Melkein kuvittelin tuon imuttelun äänen musiikin läpi. Tämä elokuva oli siltä osin niin huono, sillä en todellakaan löytäisi sitä oikeaa ja eläisi loppuelämäni onnellisena. Onnelliset loput olivat minun osaltani ohi. Sen perkeleen Markuksen jälkeen en edes antanut itseni kuvitella. Kukaan ei tulisi antamaan minulle takkia. Noiden kahden suutelevan vieressä hengasi jätkä, oletin tuon olevan jätkän veli. Ruskeatukkainen katsoi minua kulmat kohoten. Peitin rinnuksissani olevan tahran käsilläni ja kipitin sisälle. Sisällä meno tuntui samanlaiselta kuin ulkonakin paitsi että sisätila oli valaistu oikein kunnolla ja musiikki pauhasi oletetusti kovempaa. Lähdin luovimaan tieni kohti olohuonetta, mutta sinne päästyäni en ollut niinkään varma että miksi. Olohuoneessa tuntui olevan samanlainen sävyttömyyden touhu kuin ulkonakin. Siristin silmiäni ja menin olohuoneen läpi keittiöön, mikä oli kuin olikin yhdistettynä olohuoneeseen. Ei kai näin hienossa talossa olisi mitään vähempää. Näin pöydällä punaista ja vihreää boolia. Oletin tuon vihreän olevan sitä, mistä oli tullut osa päälleni. Minun ei tehnyt mieli tuota litkua kehooni yhtään enempää. Mietin, näkisinkö sinua ja loistavia silmiäsi. Kohautin turhautuneina olkapäitäni. Miksi edes mietin sinua? Samalla kuitenkin tiesin, että olin kävellyn tänne asti etsien sinua silmilläni. Päästin turhautuneen äännähdyksen ja huomasin hämmentyneen katseen osoitettavan minulle. Näin oven ja tunsin parhaakseni mennä ulos viiletymään, vaikka ei siellä mikään kylmä ilma näin kesällä ollut. Ihmetykseni nousi, kun talon takana ei ollut porukkaa. No, se sopi minulle paremmin kuin hyvin. Istuin altaan vieressä olevalle tuolille. Minun olisi tehnyt mieli katsoa, vaikkakin kyse olikin vain uima-altaasta eikä oikeasta merestä. Allas oli kuitenkin peitetty, ihan hyvä vain, sillä bileistä olisi tullut jotain hyvinkin paljon pahempaa. Kuuntelin bileistä tulevaa musiikkia, naurua ja huudahduksia. Ensimmäistä kertaa näiden bileiden aikana tunsin kuuluvani joukkoon, ehkä kyse oli siitä etten tulisi kuulumaankaan joukkoon ja kuuluin ulkopuolelle. Mietintäni keskeytyi, kun kuulin askelia aivan läheltä. Käänsin katseeni ja huomasin pojan vilkaisevan minua pieni hymy huulillaan. Hänen kätensä olivat taskussa, joten tuo ei moikannut minua muuten. Odotin vaivaantuneena hänen asiaansa, mutta sitä ei tuntunut kuuluvan. "Moi, mä olen Markus", tuo sanoi ja ojensi kättään. "Saatana", kirosin hiljaa. Tuo kohotti kulmiaan ja katsoi minua hämmentyneesti. Miksi kaikki kohottivat minulle kulmiaan? Heilautin hiuksiani pois kasvoiltani. Käteni tuoksuivat omenalta. "Ai, moi, Sandra", sanoin ja tartuin käteen. Kätteleminen oli hieman hämmentävää,

sillä istuin ja toinen seiso. Tuo ei ollut tehnyt mitään, mutta silti Markuksen mainitseminen sai minut kananlihalle. "Olisin tuonut sulle juotavaa, mut ei tullu mieleen, ku en juo", silmälasipäinen jätkä sanoi. Oikeastaan tuossa oli jotain feminiinistä, en oikein tiennyt mikä. "Ei se mitään", pukahdin tarkoittaen sitä. Kumpikaan ei tuntunut keksivän mitään sanottavaa. "Mistä tunnet Regyon?" "En mä sitä tunne, Linnea kutsui mut, mutten mä sitäkää oikein tunne", paljastin vähän vaivaantuneena. "Aa, okei", Markus vastasi, mutta en siltikään oikein osannut pitää häntä Markuksena. "Mä oon niiden serkku." "Okei", sanoin. Se selitti paljon. "No mut, mut oli kiva tavata", tuo sanoi pää punaisena, "Nähdään taas?" Kaikki olisi mennyt hyvin, mutta Markus vinkkasi minulle silmää. Älä tee sitä, se ei sovi tuollaisille söpöille pojille. Kun olin saanut palattua yksinäisyyteeni, liikkumatta ollenkaan. Suljin silmäni ja rauhoitin itseni. En vain kestänyt sellaisia flirttailuurityksiä, kun en huomannut itsessäni minkäänlaisia kiinnostuksen merkkejä. Tunsin ihollani pistelyä. Avasin silmäni ja räpäytin silmiäni uudelleen. Se todella olit sinä. Näytit yhtä hyvältä kuin aiemminkin, tosin olit unohtanut takkisi jonnekin. Nyt kädessäsi oli ainoastaan muovinen muki, joka oli täytetty vihreällä nesteellä. Lupaa kysymättä istuit viereeni. Istuit todenmukaisesti viereeni. Et kainostellut. Ilmeeni tuntui olevan näkemisen arvoinen, sillä naurahdit minulle. Suljin suuni, enkä oikeastaan ollut edes vihainen. Rypistin kulmiani ja näytin viihaiselta. Tuuppasit minua leikkisästi ja minäkin naurahdin. Minusta tuntui hyvältä, kun koskit minua. Silti mieltäni kaiheri, miksi teit niin? Oliko tämä jokin testi. Pieni hiljaisuus laskeutui välillemme, mutta se ei oikeastaan ollut painostava, pikemminkin odottava. Heilautit mukiasi ja tokaisit, "Haluatko?" "En mä", sanoin ja virnistin hieman. Olin saanut tuosta litkusta jo tarpeekseni. "Hei, tää on hyvää", sanoit ja aivan kuin todistaaksesi minulle, nuolaisit huuliasi. Tuijotin niitä ehkä liiankin pitkään, sillä huomasit sen. Toit kasvosi lähemmäs minua, hännäten. Halu kasvoi sisälläni ja siristin silmiäni ja teit saman. Hievahtin taaksepäin ja hetki oli melkein ohi. Heittäydyin sinua vasten ja maistoin huuliasi. Tulit minua vasten ja tunsin kieleäsi tunkeutuvan suuhuni. En päästänyt sitä helpolla. Maistuit omenoilta ja joltakin, mitä en osannut tunnistaa. Olit parempi kuin mikään suklaa. Jossain syvällä, missä minulla oli hitunen järkeä, ajatteli, etten vieläkään tiennyt nimeäsi.